

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžf/79/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200553
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200553.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci žalobcu: Pivovar Popper, s.r.o., so sídlom S. Sakalovej 476, 014 01 Bytča, IČO: 36 399 078, v zastúpení KUBINEC & PARTNERS advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 17, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/46753/2015 zo dňa 29.01.2015, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/114/2015 - 58 zo dňa 6.10.2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/114/2015 - 58 zo dňa 6. októbra 2015 potvrdzuje.

Žalovanému súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Rozsudkom č. k. 20S/114/2015 - 58 zo dňa 6.10.2015 Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) zamietol žalobu podanú pôvodne na miestne nepríslušný Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 1100308/1/46753/2015 zo dňa 29.01.2015 v spojení s rozhodnutím o oprave č. 1100308/1/65902/2015 zo dňa 11.02.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správcu dane, Daňového úradu Žilina, kontaktné miesto Bytča č. 9517301/5/4958593/2014/Hral zo dňa 07.11.2014, ktorým správca dane podľa § 156 ods. 1 písm. d) zákona č. 563/2009 Z. z. Daňového poriadku v znení neskorších predpisov žalobcovi vyrubil úrok z omeškania v sume 261,90 Eur za neodvedenie vybraných preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti na zdaňovacie obdobie 2012 (mesiac február) v ustanovenej lehote, jednalo sa o preddavky v sume 1.194,16 Eur a 880,32 Eur, ktoré mali byť odvedené najneskôr dňa 5.4.2012. Úhrada preddavku v sume 1.194,16 Eur bola uskutočnená až 24.1.2013, z toho vyplýva, že žalobca bol v omeškaní 294 dní. Úhrada preddavku v sume 880,32 Eur bola uskutočnená až dňa 26.2.2013, z toho vyplýva že žalobca bol v omeškaní 327 dní.

Právnym základom žaloby bola námietka nemožnosti uloženia vyššie uvedenej povinnosti na zaplatenie úroku z omeškania v zmysle § 156 ods. 1 písm. d) zák. č. 563/2009 Z. z. Daňového poriadku vzhľadom na skutočnosť, že žalobca bol v období 10.5.2012 - 29.11.2012 v reštrukturalizácii, nárok na úrok z omeškania s odvedením predmetných preddavkov za mesiac február 2012 vznikla pred začatím reštrukturalizačného konania a zároveň v tom čase existoval nárok na zaplatenie úroku z omeškania za obdobie 6.4.2012 - 10.5.2012. Neprihlásením pohľadávky správcu dane do reštrukturalizácie sa jeho pohľadávka stala nevymáhateľnou zo zákona, skončením reštrukturalizácie jeho nárok zanikol.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že nevyhnutným predpokladom, aby správca dane postupoval podľa § 158 ods. 5 Daňového poriadku a prihlásil pohľadávku (úrok z omeškania) do reštrukturalizačného konania je existencia takejto pohľadávky. V zmysle § 158 ods. 1 Daňového poriadku sa daňový nedoplatok považuje na účely konkurzu a reštrukturalizácie za pohľadávku. Keďže predmetný úrok z omeškania nebol v období v ktorom bolo reštrukturalizačné konanie vedené vyrubený, nemohol byť ako daňový nedoplatok považovaný za pohľadávku, ktorá by mala byť prihlásená do reštrukturalizácie a teda nemohli nastať účinky § 120 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj ZoKR). Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že úrok z omeškania zanikol v zmysle § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku. Ani z iných ustanovení Daňového poriadku nevyplýva, že by správca dane nemohol vyrubiť úrok z omeškania daňovému subjektu, ktorého reštrukturalizačné konanie už bolo ukončené. Rovnako ani z ustanovení ZoKR (§§ 132, 155) nevyplýva, že by právo na úroky z omeškania zaniklo z dôvodu, že neboli obsiahnuté v reštrukturalizačnom pláne, keďže predpokladom pre zaradenie pohľadávky do reštrukturalizačného plánu je existencia prihlásenej pohľadávky, t. j. že sa jedná o preukázateľne vzniknutú pohľadávku. Krajský súd vychádzal z právneho názoru, že k vzniku pohľadávky došlo až momentom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia správcu dane, ktorým bol predmetný úrok z omeškania vyrubený.

II.

Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca a namietal, že nakoľko úrok z omeškania s platením preddavkov na daň z príjmov zo závislej činnosti predstavuje akcesorický nárok k hlavnému záväzku (povinnosť odvieť preddavok na daň zo závislej činnosti), ktorého výška bol známa už pred začiatkom reštrukturalizácie, nárok na úrok z omeškania (ako nárok na daň v zmysle § 2 písm. b) Daňového poriadku), ktorej výška bola známa, mala byť prihlásená ako pohľadávka v reštrukturalizácii, nakoľko splatnosť prihlasovanej pohľadávky je v reštrukturalizačnom konaní irelevantná. Sporná pohľadávka nespadá ani pod režim tzv. prednostných pohľadávok. Hlavný záväzok bol v reštrukturalizačnom konaní uplatnený a uspokojený, nebolo preto dôvodné, aby až s dvojročným odstupom (prvostupňové rozhodnutie zo dňa 7.11.2014) rozhodol správca o príslušenstve pohľadávky.

Uviedol, že ani ust. § 156 ods. 6 Daňového poriadku v znení účinnom pred 31.12.2012 neumožňovalo vykladať zákon tak, že po skončení reštrukturalizácie je možné vyrubiť úrok z omeškania po tomto dátume. Takýto výklad považuje za rozporný s ust. § 158 Daňového poriadku a účelom reštrukturalizačného konania, naviac nesúladný s názorom Ústavného súdu vyslovenom v náleze č. 1/2014 (povinnosť ústavne konformného výkladu právnych predpisov). Za rozhodujúcu skutočnosť považuje to, že právnym dôvodom vzniku nároku na predmetný úrok nie je samotné rozhodnutie správcu dane, ale skutočnosť, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu odvieť preddavky na daň riadne a včas. Zdôraznil, že aj v zmysle uvádzanej judikatúry jediným rozhodným dôvodom pre uplatnenie pohľadávky v konkurznom/reštrukturalizačnom konaní je dôvod jej vzniku a úroky z omeškania sú nesporne príslušenstvom pohľadávky. Aj pre prípad akceptácie premisy, že správca dane musel o úroku z omeškania rozhodnúť v predmetnom čase, považuje takýto postup za protiprávny pre rozpor s ust. § 155 ods. 2 ZoKR a zásadou hospodárnosti.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok krajského súdu ako vydaný na základe platných právnych predpisov potvrdiť.

III.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP), ktorý upravuje v § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov (§ 492 ods. 2 SSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní a dospel k záveru, že podanému odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

IV.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, potvrdzujúce prvostupňové rozhodnutie príslušného správcu dane zo dňa 7.11.2014, ktorým žalobcovi v súvislosti s oneskoreným odvedením preddavkov na daň zo závislej činnosti zamestnancov za mesiac február 2012 v čiastkach 1.194,16 Eur a 880,32 Eur (splatných 5.4.2012 a odvedených až 24.1.2013 preddavok - 1.194,16 Eur a 26.2.2013 preddavok - 880,32 Eur t. j. v omeškaní 294 dní a 327 dní), vyrubil úrok z omeškania v zmysle § 156 ods. 2 a ods. 5 Daňového poriadku v zodpovedajúcej sume 143,918 Eur a 118,033 Eur, t. j. spolu 261,951 Eur.

V priebehu celého správneho aj súdneho konania (obsah žaloby aj odvolania proti rozsudku krajského súdu), bola zo strany žalobcu napádaná zákonnosť postupu daňových orgánov, keď bolo potvrdené vyrubenie úroku z omeškania vydané dňa 7.11.2014 napriek tomu, že na žalobcu bolo rozhodnutím Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1R/2/2012 s účinkami od 10.5.2012 začaté reštrukturalizačné konanie, reštrukturalizácia bola povolená s účinkami od 19.5.2012, reštrukturalizačné konanie bolo ukončené rozhodnutím 1R/2/2012 zo dňa 22.11.2011 o potvrdení reštrukturalizačného plánu a ukončení reštrukturalizácie, uverejneným v obchodnom vestníku 28.11.2012. Žalobca zotrval na svojej argumentácii, že nakoľko omeškanie s platením dlžných preddavkov nastalo ešte pred povolením reštrukturalizácie, bolo právom žalobcu uplatniť si ako pohľadávku v reštrukturalizácii tak nárok na zaplatenie dlžných odvodov (istiny) ako aj súvisiacich úrokov z omeškania v zmysle § 156 Daňového poriadku (ako príslušenstva) s tým, že v prípade ich neprihlásenia ako pohľadávky v reštrukturalizácii, zaniká po skončení reštrukturalizácie nárok na uplatnenie úroku z omeškania (§ 84 ods. 1 písm. g) ZoKR). Na zánik nároku na úrok z omeškania neuplatnením v reštrukturalizácii podľa neho nemá žiaden vplyv skutočnosť, či bolo alebo nebolo pred reštrukturalizáciou vydané rozhodnutie o jeho vyrubení, nakoľko rozhodujúci je kauzálny súvis vzniku nároku správcu dane na úrok z omeškania s omeškaním žalobcu s odvedením preddavkov a teda rozhodujúci význam má skutočnosť, že príslušenstvo nasleduje osud hlavnej pohľadávky.

Postup, aký bol použitý daňovými orgánmi nepovažuje za ústavne konformný s účelom reštrukturalizácie a právnou úpravou Daňového poriadku. Jeho zákonnosť nie je možné odvodiť ani od znenia ust. § 156 ods. 6 Daňového poriadku účinného do 31.12.2012, ktoré zakazovalo vyrubenie úroku z omeškania v priebehu reštrukturalizácie. Tento úrok nie je možné úspešne uplatňovať ani z titulu, že by sa jednalo o tzv. prednostnú pohľadávku v zmysle § 120 ods. 2 ZoKR. Zdôrazňoval, že v zmysle ustálenej judikatúry nie je rozhodujúca splatnosť úroku z omeškania (určená na základe právoplatnosti rozhodnutia o jeho vyrubení) ale moment vzniku nároku na úrok z omeškania, za ktorý považuje prvý deň, kedy sa žalobca dostal do omeškania s odvedením preddavkov.

Zo strany žalovaného bola táto argumentácia spochybňovaná poukazom na skutočnosť, že istina - omeškané preddavky neboli prihlásené do reštrukturalizačného konania, ale k ich úhrade došlo kompenzáciou v zmysle § 55 Daňového poriadku (s nadmerným odpočtom za december 2012) účinným ku dňu 26.2.2013. Následne došlo k vyrubeniu úroku z omeškania v zmysle § 156 ods. 2 Daňového poriadku v rámci lehoty v zmysle § 156 ods. 8 Daňového poriadku.

V.

Podľa § 63 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. Daňového poriadku, v znení neskorších predpisov (ďalej len Daňový poriadok), ukladať povinnosti alebo priznávať práva podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu 2) možno len rozhodnutím, ktoré musí byť doručené podľa tohto zákona, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 Daňového poriadku, na účely tohto zákona sa rozumie

b) daňou daň podľa osobitných predpisov 1) vrátane úroku z omeškania, úroku a pokuty podľa tohto zákona alebo osobitných predpisov 2) a miestny poplatok za komunálne odpady a drobné stavebné odpady podľa osobitného predpisu, 3)

f) daňovým nedoplatkom dlžná suma dane po lehote splatnosti dane.

Podľa § 158 ods. 1 Daňového poriadku, daňový nedoplatok sa na účely konkurzu a reštrukturalizácie považuje za pohľadávku.

Podľa § 158 ods. 3 Daňového poriadku, ak daňový nedoplatok vznikol v deň vyhlásenia konkurzu alebo v deň začatia reštrukturalizačného konania, alebo po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania, považuje sa za pohľadávku vzniknutú po vyhlásení konkurzu alebo po začatí reštrukturalizačného konania.

Podľa § 158 ods. 5 Daňového poriadku, po vyhlásení konkurzu alebo po povolení reštrukturalizácie správca dane postupuje podľa osobitného predpisu.

Podľa § 156 ods. 1 písm. d) Daňového poriadku, úrok z omeškania správca dane vyrubí podľa odseku 2, ak daňový subjekt nezaplatí alebo neodvedie v ustanovenej lehote alebo v ustanovenej výške alebo v lehote alebo vo výške určenej v rozhodnutí správcu dane vybraný preddavok na daň,

Podľa § 156 ods. 6 písm. d) Daňového poriadku v znení účinnom do 31.12.2012, úrok z omeškania sa nevyrubí daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní,

Podľa § 156 ods. 8 písm. b) Daňového poriadku, úrok z omeškania nemožno vyrubiť, ak uplynulo päť rokov od konca roka, v ktorom daňový subjekt bol povinný odvieť vybraný preddavok na daň, vybranú daň alebo zrazenú daň.

Novelou Daňového poriadku č. 440/2012 Z. z. účinnou od 1.1.2013 bolo vypustené ustanovenie o nevyrubovaní úroku z omeškania subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní s odôvodnením (v zmysle dôvodovej správy k návrhu zákona), že tým dôjde k zosúladieniu úpravy so zákonom č. 7/2005 Z. z.

Podľa § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku, daňový nedoplatok zanikne dňom nasledujúcim po úplnom splnení pohľadávok správcu dane vyplývajúcich z potvrdeného reštrukturalizačného plánu, a to v rozsahu pohľadávok, ktoré daňový subjekt na základe schváleného reštrukturalizačného plánu nemusí plniť alebo ktoré nemožno v reštrukturalizácii uspokojiť; rovnako zanikajú aj pohľadávky, ktoré v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené, tieto pohľadávky alebo ich časti po skončení reštrukturalizácie nemožno dodatočne vyrubiť.

Podľa § 120 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. ZoKR, ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

VI.

Najvyšší súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od relevantných právnych záverov, na ktorých bol založený rozsudok krajského súdu zo dňa 6.10.2015, s odkazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení rozsudku, čo vytvára dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Rovnako ako krajský súd aj odvolací súd má za to, že nevyhnutným predpokladom, pre prihlásenie pohľadávky (úrok z omeškania) do reštrukturalizačného konania je existencia takejto pohľadávky. Podľa § 158 ods. 1 Daňového poriadku sa daňový nedoplatok považuje za pohľadávku na účely konkurzu a reštrukturalizácie, avšak na to, aby bolo možné nejakú pohľadávku úspešne uplatniť, musí byť preukázaná jej existencia v zákonom predvídanej forme - v danom prípade vo forme rozhodnutia podľa § 63 Daňového poriadku. Tento záver nie je rozporný s právnou úpravou § 158 ods. 5 Daňového poriadku, ukladajúcou správcovi dane postupovať po povolení reštrukturalizácie podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Nárok na úrok z omeškania za obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania nemohol zaniknúť pre neuplatnenie v zmysle § 120 ods. 1 ZoKR, nakoľko v relevantnom období ešte nebol vyrubený zákonom predvídaným spôsobom a pre účely reštrukturalizácie sa nepovažoval za pohľadávku, ktorá by mala byť prihlásená. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalobcu, že nárok na úrok z omeškania zanikol v zmysle § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku, pretože podľa uvedeného ustanovenia zanikajú len tie pohľadávky, ktoré vznikli, ale v reštrukturalizačnom konaní neboli riadne a včas prihlásené. Až na základe rozhodnutia správcu dane o povinnosti zaplatiť úrok z omeškania vznikla pohľadávka, ktorá je titulom na prípadné vymáhanie nároku. Zo žiadneho ustanovenia Daňového poriadku nevyplýva povinnosť daňového subjektu zaplatiť úrok z omeškania momentom nezaplatenia dane (preddavku dane) v stanovenej lehote bez toho, aby správca dane o vyrubení úroku z omeškania rozhodol. Naopak, povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vznikne daňovému subjektu až momentom, keď správca dane úrok z omeškania právoplatne vyrubí (týmto momentom vznikne aj pohľadávka úroku z omeškania). Úrok z omeškania sa teda môže stať splatným až jeho vyrubením, pretože správca dane až rozhodnutím o vyrubení úroku z omeškania určí jeho výšku a splatnosť.

V posudzovanej veci pohľadávka žalovaného na úrok z omeškania z dlžných súm 1.194,16 Eur a 880,32 Eur, ktoré mali byť odvedené najneskôr dňa 5.4.2012, za obdobie do 24.1.2013 (294 dní omeškania) pri sume 1.194,16 Eur a za obdobie do 26.2.2013 (327 dní omeškania) pri sume 880,32 Eur, vznikla až dňom právoplatnosti preskúmaného rozhodnutia (11.02.2015).

Pokiaľ žalobca tvrdil, že posudzovaná pohľadávka nemohla byť vyrubená z dôvodu, že časť úroku z omeškania je vyrubená aj za obdobie po začatí reštrukturalizácie, treba zdôrazniť, že reštrukturalizačné konanie bolo ukončené dňom 29.11.2012. Ak správca dane na základe platnej úpravy vyrubil úrok z omeškania rozhodnutím zo 07.11.2014 a žalovaný toto rozhodnutie potvrdil rozhodnutím z 29.01.2015, tento postup nie je možno považovať za rozporný so zákonom, nakoľko zo zmieňovaného znenia § 156 ods. 6 písm. d) Daňového poriadku v znení účinnom do 31.12.2012 vyplývala len povinnosť správcu dane nevyrubiť úrok z omeškania daňovému subjektu, ktorý je v reštrukturalizačnom konaní. Ani za účinnosti tejto úpravy však nevyrubenie úroku z omeškania nebolo zo zákona spojené so zánikom práva na vymáhanie príslušného nároku. Nakoľko sa v období pred ani počas trvania reštrukturalizácie nejednalo o vzniknutú pohľadávku, nemohlo právo na jej vymáhanie zaniknúť ani v zmysle § 84 ods. 1 písm. g) Daňového poriadku.

VII.

Len na doplnenie najvyšší súd uvádza, že je irelevantná časť žalobnej argumentácie odvodzujúca zánik resp. protiprávnosť nároku na úrok z omeškania od jeho povahy akcesorického záväzku vo vzťahu k uspokojenému záväzku na uhradenie dlžných preddavkov v reštrukturalizácii. Tvrdenie žalobcu o tom, že predmetná istina bola uplatnená a uspokojená v reštrukturalizácii je v rozpore s obsahom pripojeného administratívneho spisu žalovaného z ktorého vyplýva, že v reštrukturalizácii boli zo strany správcu dane uplatnené iba pohľadávky z titulu DPH za mesiac január vo výške 7.201,32 Eur, za mesiac február 2012 vo výške 6.806,68 Eur, za mesiac marec 2012 vo výške 14.541,88 Eur, tieto boli reštrukturalizačným správcom uznané za úplné a zapísané do zoznamu pohľadávok.

Začatím reštrukturalizačného konania sa daňové konania neprerušujú a schválením reštrukturalizačného plánu nie sú ani definitívne vyporiadané daňové vzťahy medzi reštrukturalizovaným subjektom a štátom. Na takýto záver nie je žiaden dôvod, nakoľko sa jedná o subjekt, naďalej pokračujúci v podnikateľskej činnosti. Správca dane preto po skončení reštrukturalizácie pokračoval v plnení svojich povinností vykonávať správu daní v zmysle § 2 písm. a) Daňového poriadku, dôsledkom čoho bol aj postup keď dňa 24.1.2013 zaevidoval od žalobcu prijatie čiastkovej úhrady dlžného preddavku za február 2012 v sume 1.194,16 Eur a ohľadne zvyšnej časti neodvedeného preddavku v rozsahu 880,32 Eur bolo v zmysle § 87 ods. 1 Daňového poriadku, vykonané vzájomné započítanie s nárokom žalobcu na vrátenie príslušnej časti nadmerného odpočtu DPH za zdaňovacie obdobie december 2012, na ktoré vznikol dňa 23.1.2013 nárok v celkovej výške 34.904, 06 Eur. Ak teda po skončení reštrukturalizácie na základe úhrady žalobcu (v rozsahu 1.194,16 Eur) a na základe oznámenia správcu dane zo dňa 12.4.2013 (v rozsahu 880,32 Eur) zanikol záväzok žalobcu na odvedenie dlžných preddavkov na daň, čím zároveň došlo k určeniu ukončenia celkovej doby omeškania, nie je dôvod spochybňovať právo správcu dane vyrubiť v nadväznosti na to úrok z omeškania.

Vzhľadom na uvedený záver nepovažoval najvyšší súd za logickú ani námietku nezákonnosti napadnutého (a prvostupňového) rozhodnutia pre rozpor s ust. §155 ods. 2 ZoKR a zásadou hospodárnosti správneho konania. Účelom reštrukturalizačného konania je umožniť podnikateľským subjektom dosiahnuť ekonomické ozdravenie aj cestou vyporiadania prípadne zániku neuspokojených prihlásených pohľadávok, pričom je logické, že sa musí jednať o pohľadávky existujúce. Na druhej strane, ak zákon umožní podnikateľskému subjektu po splnení stanovených podmienok pokračovať v podnikateľskej činnosti, nie je dôvod upierať správcovi dane možnosť domáhať sa aj od takéhoto subjektu uspokojenia nárokov vzniknutých na základe rozhodnutia vydaného v zmysle Daňového poriadku, ktorým správca dane sankcionuje daňovníka za porušenie jeho povinností.

V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca aj po skončení reštrukturalizačného konania pokračoval vo svojej podnikateľskej činnosti, a profitoval zo svojho postavenia podnikateľa a daňového subjektu, ktoré nadobudol ešte pred reštrukturalizáciou. Ak aj na základe toho mal dňom 29.11.2012 žalobca zákonný nárok na vyporiadanie svojich daňových pohľadávok vo vzťahu k štátu cestou rozhodnutia o vrátení nadmerného odpočtu DPH za obdobie december 2012 (resp. jeho započítania na úhradu existujúceho záväzku) je logické, že štát mal voči žalobcovi právo na uloženie povinnosti platiť úroky z omeškania (a ich následné vymáhanie).

Pokiaľ žalobca poukazoval na rozpor postupu daňových orgánov s judikatúrou súdov, poukazuje najvyšší súd na skutočnosť, že žalobcom citované rozhodnutia (uznesenie NS SR 8Sžf/35/2011, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne 8CoKR/35/2012) nie je možné považovať za príklady preukazujúce ustálený právny názor súdnej praxe v otázke možnosti správcu dane vyrubiť sankčný úrok po skončení reštrukturalizačného konania. Naopak aj s prihliadnutím na doplnenú argumentáciu najvyšší súd považuje postup daňových orgánov za ústavne konformný, zákonný, spravodlivý a dôvodný.

Senát najvyššieho súdu preto považuje právne posúdenie preskúmvanej veci prezentované krajským súdom za správne a súladné so zákonom, v celom rozsahu sa s ním stotožnil. Nakoľko senát najvyššieho súdu v posudzovanej veci dospel k záveru, že odvolanie žalovaného neobsahuje žiadne

právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť záver o vecnej správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a s § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

VIII.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd v zmysle ust. §250k OSP. v spojení s ust. § 246c ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že procesne neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný,